

Sygn. akt III KK 231/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2015 r.,
sprawy W. M.
skazanego z art. 280 § 1 kk i innych k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt II Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt II K (...),

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego W. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 13 marca 2014 r., w sprawie II Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 grudnia 2013 r., wydany w sprawie II K (...), którym W. M., za czyny zakwalifikowane z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 k.k. skazany został na karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj.: 1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie zarzutów zawartych w

apelacji obrońcy oskarżonego, w konsekwencji faktyczne nieustosunkowanie się do nich w uzasadnieniu Sądu Odwoławczego, 2) art. 5 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego dotyczących wskazania jego osoby przez pokrzywdzonego P. S. jako sprawcy rozboju na jego osobie oraz związanych z użyciem przemocy względem pokrzywdzonego W. K., 3) art. 7 k.p.k. poprzez rażące przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów – uznanie zeznań pokrzywdzonych P. S. i W. K. za wiarygodne i ustalenie wyłącznie na ich podstawie, że oskarżony M. dopuścił się przestępstw zarzucanych mu aktem oskarżenia”, wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji” oraz „o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego”.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego W. M. jest, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona, natomiast W. M. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., wobec jego sytuacji majątkowej i braku możliwości uzyskiwania dochodów w okresie odbywania kary pozbawienia wolności.

Jedynie na marginesie, wobec oddalenia kasacji, trzeba zauważyć, że obrońca błędnie sformułował wniosek kasacji, skoro bowiem wnosił o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, to należało wnosić o uchylenie nie tylko wyroku Sądu Okręgowego, ale także wyroku Sądu Rejonowego.

Natomiast, jeżeli chodzi o zarzuty kasacji to, przede wszystkim, należy zauważyć, że zarzuty z punktu 2 i punktu 3 kasacji, dotyczące naruszenia – obrazy przepisów art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k., nie mogły dotyczyć orzeczenia Sądu odwoławczego, który, we własnym zakresie, nie dokonywał ustaleń ani nie oceniał przeprowadzonych w tej sprawie dowodów, a więc zarzuty te, w istocie, skierowane są wobec orzeczenia Sądu pierwszej instancji, co w kasacji, wobec unormowania

arat. 519 k.p.k., jest niedopuszczalne. Można jedynie uznać, w kontekście zarzutu z punktu 1 kasacji, że jej Autor zarzuca Sądowi drugiej instancji, iż dopuścił się naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. również w ten sposób, że bezzasadnie zaakceptował stanowisko Sądu pierwszej instancji co do niewystępowania niedających się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego W. M. (art. 5 § 2 k.p.k.), jak i bezzasadnie zaakceptował dokonaną przez ten ostatni Sąd ocenę przeprowadzonych w sprawie dowodów (art. 7 k.p.k.), w tym przede wszystkim zeznań pokrzywdzonych i wyjaśnień podejrzanego a potem oskarżonego W. M.. Jednakże wówczas okazuje się, że takie zarzuty są oczywiście bezzasadne.

Jest bowiem tak, że poznanie treści zeznań pokrzywdzonych i wyjaśnień oskarżonego – podejrzanego oraz staranna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego prowadzi do ustalenia, że Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy, przekonująco wywodząc dlaczego należało zaakceptować ustalenia Sądu Rejonowego co do tego, że jednym ze sprawców rozboju dokonanego na P. S. był oskarżony (s. 4-7 uzasadnienia) oraz rozboju na szkodę W. K. (s. 7-8 uzasadnienia). Sąd odwoławczy również jeszcze raz rozważył kwalifikację prawną tych czynów, odwołując się w sposób trafny do piśmiennictwa prawniczego i orzecznictwa, słusznie przyjmując, że ustalone zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych stanowiło „stosowanie przemocy” w rozumieniu art. 280 § 1 k.k. Również Sąd Okręgowy miał na uwadze to, że z zeznań pokrzywdzonych i wyjaśnień oskarżonego wynikają odmienne wersje wydarzeń, jednak ponownie przekonująco wywiódł (s. 5 uzasadnienia), że były podstawy do dania wiary zeznaniom pokrzywdzonych, których ocena zgodna była z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., a sytuacja dowodowa o jakiej mowa w art. 5 § 2 k.p.k. nie miała miejsca (s. 6 i 9 uzasadnienia Sądu Rejonowego).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.